

Druhá kapitola

UŽ SOM SA zmienila o tom, ako si zarábam na živobytie?

Zvyčajne túto tému odďaľujem, ako sa len dá. Lebo keď sa to dozviete – teda keď pomenujem tú profesiu –, hneď si ku mne priradíte dlhý zoznam domnienok... a všetky budú zlé.

No, tak sa mi vidí, že už sa tomu nevyhnem.

Môj život vám nebude dávať zmysel, ak neviete, akú prácu robím. Tak nech sa páči: som osoba poverená výkonom fyzickej ochrany.

Ale z toho nikto nie je múdry.

Tak to zjednodušte: som bodyguardka.

Mnohí ľudia to zle pochopia a myslia si, že som niečo ako esbéeskárka. Tak aby bolo jasné, to ani zďaleka nie je činnosť, ktorú vykonávam.

Nie, nesedím v golfovom vozíku na parkovisku pred supermarketom.

Patrím k elite. Robím prácu špičkovej kvality, ktorá si vyžaduje roky tréningu, aby človek nadobudol vysoko špecializované zručnosti, aké sa v tejto profesii vyžadujú. A zároveň je to zvláštna kombinácia atraktívneho prostredia a zaujímavých klientov (cestovanie prvou triedou, luxusné hotely, úspešní bohatí ľudia), ale aj úplne všedných činnosti

(vyplňanie tabuliek, kontrola zoznamov a trebárs aj meranie rozmerov koberca vo vstupnej hale hotela).

Väčšinou poskytujeme ochranu veľmi bohatým (a občas aj známym) ľuďom pred tými, ktorí im chcú uškodiť. A za tú prácu sme naozaj dobre platení.

Viem, čo si teraz myslíte.

Predstavili ste si ženu, meter šesťdesiatpäť, ktorá ani zďaleka nevyzerá ako robustná zápasníčka. Vychádzate zo stereotypnej predstavy o bodyguardoch, predstavujete si vyhadzovačov v kluboch s namakanými bicepsami vtesnanými do obťahnutých rukávov košeľe, a zisťujete, že ja som ich presný opak. A kladiete si otázku, ako je možné, že som v takomto povolání vôbec mohla uspieť.

Tak si to vyjasnime.

Steroidmi napumpovaní bitkári, to je jedna skupina. Takých bodyguardov si najímajú ľudia, ktorí chcú, aby celý svet vedel, že majú ochranku.

No väčšina ľudí si to neželá.

Vo väčšine prípadov klienti, ktorí potrebujú fyzickú ochranu, nechcú, aby to ostatní vedeli.

Tým nechcem povedať, že robustní chlapi sú nanič. Ich zjav môže mať odstrašujúci účinok. Ale môže vyvolať aj pravý opak.

Ak mám byť úprimná, všetko závisí od toho, o akú hrozbu ide.

Zvyčajne je klient väčšmi v bezpečí, keď je jeho ochranka nenápadná. A byť nenápadná je moja špecialita. Vlastne sú v tom skvelé všetky ženy bodyguardky a to je dôvod, prečo sme také žiadané. Nie sme podozrivé.

O nás si totiž ostatní myslia, že sme opatrovatelky detí.

Ja robím svoju prácu tak, že väčšina ľudí vôbec netuší, že niečo také sa deje. Niekedy dokonca ani náš klient. A pritom vyzerám ako tá najmierumilovnejšia osoba na svete.

Pokladali by ste ma za učiteľku v materskej škole a vôbec by vám nezišlo na um podozrievať ma, že by som vás vedela zabiť vývrtkou na otváranie fliaš.

Mimochodom, tou vývrtkou by som to fakt zvládla.

Alebo guľôčkovým perom. Prípadne jedálenskou servítkou.

Ale na nič také sa nechystám.

Lebo v prípade, že by veci dospeli až do bodu, keď by som vás alebo niekoho iného musela zabiť, tak by to znamenalo, že som si nerobila dobre svoju prácu. Mojou úlohou totiž je predvídať ohrozenie ešte skôr, než sa stane – a zabrániť mu.

Keby som vás musela bodnúť vidličkou do oka, bol by to dôkaz, že som zlyhala.

A ja nezlyhávam.

Teda prinajmenšom v profesionálnom živote.

Treba zdôrazniť, že moja práca nemá nič spoločné s násilím. Práve naopak. Násiliu má predchádzať. Skôr využívam mozog než fyzickú silu. Moja práca si vyžaduje prípravu, pozorovacie schopnosti a stálu ostražitosť.

Zakladá sa na predvídaní modelových situácií a na schopnosti „prečítať“ priestor ešte skôr, než sa v ňom ocitnete.

To nie je práca, ktorú vykonávate, vy s ňou musíte splynúť. Môj osud sa s najväčšou pravdepodobnosťou zvrtol vo štvrtej triede na základke, keď ma prvý raz vybrali na monitorovanie obsadenosti áut a vyfasovala som reflexnú vestu a odznak. (Dodnes mám ten odznak na nočnom stolíku.) No je možné, že k tomu prišlo až v siedmej triede, keď sme sa presťahovali do bytu vo štvrti, kde bol za rohom klub džiu džicu, a ja som presvedčila mamu, aby mi dovolila prihlásiť sa. Nevyklúčujem však, že k tomu prispeli aj kadejakí mamini priatelia, ktorých stále vláčila k nám domov.

Nech už bolo za tým čokoľvek, jedného dňa – to som chodila do prvého ročníka na vysokej – som si v kampuse

na tabuli s ponukou práce všimla náborový leták. Na tmavomodrom podklade sa vynímali biele písmená a nápis HĽADÁŠ ÚNIK? POĎ K FBI. V tej chvíli to bola pre mňa v podstate hotová vec, keďže úniky boli moja parketa. Po absolvovaní rôznych testov – spoľahlivosti, logiky, pozorovacích schopností, sluchovej pamäti a altruizmu – ma hneď prijali.

Zotrvala som tam až dovedy, kým sa neobjavil Glenn Schultz a nezábil ma k sebe.

A to ostatné je už história. Naučil ma všetko, čo vedel, začala som cestovať po svete, tejto práci som obetovala celý svoj život a nikdy som sa neobzerala späť.

Pretože tú prácu milujem.

Človek ju musí milovať a odovzdať sa jej celý. Musíte byť pripravený vlastným telom chrániť klienta – a to nie je maličkosť, lebo nie všetci sú vám sympatickí – a schytať guľku do tela je dosť bolestivé. V stávke je veľa, pracujete v strese a ak máte svoju prácu robiť zodpovedne, musíte byť presvedčený, že v nej ide o niečo viac.

A práve to je dôvod, prečo ľudia, ktorí túto prácu vykonávajú, si na nej tak zakladajú. Je to o vašom výbere, kým chcete byť – a vyberáte si stále dookola každý deň.

Nepopieram, že aj to luxusné cestovanie stojí za to.

Väčšinou však mám plné ruky práce. Je to kopa papierov, veľa obhliadok miest, ktoré sa klienti chystajú navštíviť, aj sled procedurálnych krokov. Všetko treba dať na papier. A človek je stále v strehu, čo nie je práve upokojujúce.

Tá práca je však ako droga.

Potom sa nečudujte, že bežný život – keď ho porovnáte s nasadením bodyguarda – vám pripadá ako čistá nuda.

Zato v našej práci je aj nuda svojím spôsobom vzrušujúca.